

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Václav Klaus, Jiří Weigl: **Volby 2021 – Budou o něčem?**

Jiří Weigl: **Zamyšlení nad Afghánistánem**

Karel Dyba laureátem **Ceny IVK**

Donald J. Trump: **Žalují technologické giganty!**

Ladislav Jakl: **O čem budou volby? A budou vůbec o něčem?**

Rozhovor: **Václav Klaus – Žádná strana nezvedá vážná témata**

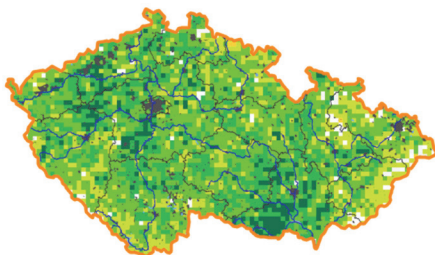
Mojmír Grygar: **Ona jako on?**

Jiří Weigl: **Nešťastný způsob tohoto léta**

GRAF IVK

„Inter sucho mokro“

Kam zmizelo „pětisetleté sucho“?

horší kondice vegetace zhoršení kondice ← normální stav beze změny → lepší kondice vegetace zlepšení kondice

Pozn.: Relativní kondice polních plodin a travních porostů k 22. 8. 2021
Zdroj: Intersucho.cz

Institut Václava Klause o.p.s.

Šárecká 29
160 00 Praha 6

e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter
Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Periodicita: měsíčník
Datum vydání: 31. 8. 2021

Volby 2021 – Budou o něčem?*

Václav Klaus Jiří Weigl

Letošní podzimní parlamentní volby se blíží a na první pohled vypadají normálně. Jako normální volby. Nejsou v mimořádném termínu, nebyly vyvolány pádem vlády, ze všech obvyklých hledisek naše země funguje způsobem, který se nijak nevyvíjí zemím v našem sousedství. Touto „normalností“ si nejsme jisti.

Nemalé množství lidí je sice s politickou situací u nás nespokojeno, a dává to najevo, ale poptávka po skutečné, jasně formulované změně, která je něco jiného než nespokojenost – jak je argumentováno v jednotlivých částech tohoto předvolebního sborníku – neexistuje. Kritiky jednotlivostí a jednotlivých představitelů politiky máme dostatek, ale to není dostatečným politickým programem. Od nespokojenosti a kritiky je k politickému činu ještě velmi daleko, což říjnové volby výrazně vyprazdňuje. Zůstávají marginálie.

Od nespokojenosti a kritiky je k politickému činu ještě velmi daleko, což říjnové volby výrazně vyprazdňuje. Zůstávají marginálie.

Tímto sborníkem se kolektiv IVK snaží zasazovat letošní volby do širšího kontextu současného světa. Ve svých mnoha publikacích ukazujeme, že se právě teď odehrává kvalitativní změna celého západního světa, jejíž rozsah a hloubku mnozí u nás, a ti budou volit, velmi podceňují. I když naše volby tyto obecnější tendence nemohou zásadně ovlivnit, příklad Maďarska a Polska je důkazem, že hodně půjde o to, jaká politická reprezentace bude naši zemi v následujících letech řídit a reprezentovat. A jak se k tomu, co se nyní se světem děje, postaví. V tomto ohledu nejsme příliš optimističtí.

Naše analýzy a naše „čtení“ (a interpretace) ve světě probíhajících procesů nás vede

* Úvod k nové předvolební knize IVK *Volby 2021 – Budou o něčem?* Praha. Institut Václava Klause, 2021.

k obavě, že naše země stojí před zásadním ohrožením své existence, své suverenity, a své budoucí prosperity. Obáváme se, že se stáváme objektem gigantického levičáckého sociálního experimentu svým rozsahem a svým pošlapáváním minulosti srovnatelného s komunismem. Ten je nám ideově vnucován z dnešního Západu a fakticky a konkrétně velmi často prostřednictvím Evropské unie. Hrozí veliké politické, ekonomické a sociální dopady, hrozí inflace, migrace a omezení občanských svobod, hrozí opětovné nastolení jedné vládnoucí ideologie. ▶

EDITORIAL

Na přelomu léta svítí na twitterovém účtu „expertního“ portálu *Intersucho*, který sleduje stav půdního sucha v české krajině, sytá zelená Česká republika (viz graf měsíce). Podle uvedené legendy to znamená, že vegetace na většině našeho území se těší výrazně nadprůměrně dobré kondici. Experti by nám ale jistě řekli, že pravý opak je pravdou, že radovat se vlastně není z čeho, že průměr byl snížen předešlými suchými roky, že jde jen o krátkodobý výkyv atd. Už jsme si na to zvykli. Když je potřeba, tak ochlazování je oteplování a oteplování ochlazování. Zkrátka, využít pro „naši věc“ je potřeba úplně všeho. My ostatní se z toho ale můžeme úplně normálně těšit s vědomím, že po suchších letech, jak už to bývá, přišla vlaha, anebo se vančurovsky mrzet nad podivným způsobem léta a vyhlížet návrat oteplení. O zneužívání aktuálních přírodních jevů, atmosférických poruch a jiných projevů počasí pro zelené cíle píše ve svém komentáři v závěru tohoto vydání Jiří Weigl.

Září bude ale asi o poznání teplejší, čeká nás horký poslední měsíc předvolební kampaně. O čem v něm půjde, nebo nepůjde? O tom se autoři IVK rozepisují v exkluzivní předvolební knize *Volby 2021*, která vychází právě v těchto dnech. Upoutávkou na ni jsou i tři texty v tomto čísle, Úvod ke knize od Václava Klause a Jiřího Weigla, komentář Ladislava Jakla, kterým idea vytvoření celé publikace vlastně vznikla, a výběr z rozhovoru Václava Klause pro Lidové ▶

(Pokračování ze strany 1)

noviny. Knihu představujeme seminářem v Obecním domě 6. září.

Originálním příspěvkem je dosud jinde nepublikovaný článek Donalda Trumpa *Žaluji technologické giganty!*, který původně vyšel ve *Wall Street Journal* a jehož překlad čtenářům Newsletteru exkluzivně přinášíme. Tematickou i žánrovou pestrost čísla pak doplňuje zamyšlení Jiřího Weigla nad historií i současností Afghánistánu a „genderová“ glosa *Ona jako on?* jazykovědky prof. Mojmiry Grygara.

Filip Šebesta

České politické strany ve své rozhodující většině tato zásadní témata ignorují, před veřejností je skrývají a zatajují, či se na uskutečnění likvidace svobodné společnosti a kapitalistické tržní ekonomiky chtějí přímo podílet. Příkladem ta-

kového postoje jsou u nás jednoznačně Piráti.

Covidem zastrašená a zmatená veřejnost nevěnuje těmto obecnějším věcem náležitou pozornost a stále podléhá naivnímu přesvědčení, že se nic katastrofického nemůže stát. I současná epidemie a její zneužití státní mocí (u nás i ve světě) by každého z nás měla vytrhnout z neopodstatněného klidu, ale neděje se to.

Říjnové volby – tak jak jsou připravovány – žádnou radikální změnu k lepšímu přinést nemohou.

Parlamentní volby se blíží, aniž by na politické scéně i ve veřejnosti klíčová existenční témata naší budoucnosti rezonovala. Hraje se s falešnými kartami zástupných témat, jako je fenomén antibabiš či umělé podněcování strachu z Ruska a Číny, včetně vyvolávání konfliktů a provokací vůči nim.

Proto to vypadá tak, že v těchto volbách půjde pouze o to, zda budeme oddanějšími spolupachatelí z vnějšku připravované sebeustrukce dosavadního stavu věcí kolem nás, což je programem Piráty vedeného bloku dvou širších koalic, nebo zda budeme více klíčovat a cizí zadání plnit méně ochotně, což v podstatě hlásá a provádí současný premiér a jeho potenciální spojenci. To skutečného demokrata a svobodného člověka nemůže uspokojovat.

Říjnové volby – tak jak jsou připravovány – žádnou radikální změnu k lepšímu přinést nemohou. Nanejvýš si můžeme přát, že se v nich podaří zabránit příchodu extrémní levice v čele s Piráty k moci. Jejich výsledek by však mohl probudit ty váhající. Mohly by být počátkem změny, zárodkem obratu, posledním výstražným zvoněním. K tomu, aby to tak bylo, chce přispět tento sborník, který v textech autorů IVK z různých úhlů popisuje a analyzuje smutnou předvolební situaci a její širší souvislosti. ■

Zamyšlení nad Afghánistánem

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Debakl dvacetiletého válčení USA a NATO v Afghánistánu přitáhl k této vzdálené zemi znovu pozornost médií a veřejnosti u nás i ve světě a v důsledku toho se vyrojila záplava názorů a spekulací o příčinách tohoto spektakulárního neúspěchu nejmocnější velmoci současného světa a jí vedeného vojenského paktu v konfliktu s obyvateli nerovinné asijské země. V této souvislosti se objevila řada soudů o primitivismu Afghánců, jejich extrémní zaostalosti a neschopnosti docenit, natož absorbovat a přijmout výdobytky západní civilizace, kterou jsme jim my ze Západu na bodácích velkomyslně přinesli.

Nebojme se, pro Afghánce to takový šok v žádném případě nebude, velká většina v takových poměrech žije trvale po celá staletí.

Současně panuje zděšení, co ubohé Afghánce čeká, když se pod vládou Tálibánu vrátí ke svým starým pořádkům a budou zbavení dobrodiní konzumní společnosti a liberální demokracie. Vnímáme tamější dění, jako kdyby vousatí partyzáni přišli zavádět šariu k nám do Evropy. Nebojme se, pro Afghánce to takový šok v žádném případě nebude, velká většina v takových poměrech žije trvale po celá staletí.

Nechceme si rovněž připustit, že jsme Afgháncům proti jejich vůli doručili pouhou korupční karikaturu poměrů, v nichž sami žijeme, a že jsme se neptali, zda o to stojí. Oni to jednoznačně odmítli, a proto také Tálibán donutil svou gerilou světovou velmoc ke stažení svých vojsk a přiznání porážky. Proto také Američany dosazený loutkový režim a jeho léta budovaná a po zuby vyzbrojená armáda bez jakéhokoliv odporu okamžitě kapitulovaly. Nebylo to tím, že afghánští vojáci jsou zbabělci neschopní bez podpory Američanů bojovat. Afghánci jsou nejlepší vojáci na světě, kteří donutili ke kapitulaci všechny světové velmoci usilující o jejich podrobení se. Ti tálibánci s kalašnikovými jsou titíž Afgánci jako vojáci ve vládních uniformách. Jedni jsou však vítězové, druhí ostudně poražení – je to o morálce. Jedni bojovali proti cizím okupantům a druhí byli jejich přísluhovači z donucení či za peníze, a tak se také cítili. Poslouchá se to pro nás obtížně, ale tak to bohužel je, a pokud si to nepřiznáme, nikdy vlastní debakl v této zemi nebudeme schopni pochopit.

A vůbec není na místě nad touto zemí a jejími obyvateli nafoukaně ohrnovat nos za to, že nás odmítli a dokonce porazili. Jsou to hrdí lidé, žijící ve společnosti na jiném stupni rozvoje. Chybu jsme udělali my, že jsme to nerespektovali. Nejsou to beznadějní divoši, ale potomci starých vyspělých civilizací, které před staletími stály kulturně nesrovnatelně výše než v oné době země dnešního Západu. Stojí za to, si tuto historii Afghánistánu připomenout.

Půl tisíciletí před naším letopočtem, v době, kdy v Evropě žily pouze hordy necivilizovaných barbarů, byl Afghánistán

součástí světové Perské říše. Její obyvatelé byli Indoevropané jako my, a jazyky jejich dnešních potomků – Paštunů a Tádžiků – jsou slovanským jazykům bližší než jazyky našich germánských a románských sousedů. Byla to kvetoucí země, kde se rozvíjela materiální i duchovní bohatství dávného starověku – kulturní křižovatka mezi Blízkým východem a Indií.

Půl tisíciletí před naším letopočtem, v době, kdy v Evropě žily pouze hordy necivilizovaných barbarů, byl Afghánistán součástí světové Perské říše.

Je dobré si v této souvislosti také připomenout, že neúspěšná britská, sovětská či americká tažení nebyla prvním setkáním této hornaté země s vojenskou silou Západu. V tom úplně prvním tažení Západ uzměl dnešního Afghánistánu úspěšně dobyl a na několik staletí tam pomohl vytvořit pozoruhodnou kulturu, jež lidstvo výrazně obohatila. Hovoříme o slavném tažení Alexandra Makedonského, který po porážce perského krále došel až na teritorium dnešního Afghánistánu, neboli do provincií (satrapií) Baktrie, Areia a Margiana. Alexandr na rozdíl od pozdějších dobyvatelů zemi nejen vojensky obsadil, ale zakládal v ní i nová města, z nichž nejvýznamnějším je do dnešních časů Alexandria Ariana – dnešní Herát, projevoval náklonnost k místní kultuře a zvykům, čímž si získával její obyvatele a vyvolával nevoli svých řeckých a makedonských spolubojovníků, a nakonec se oženil s místní krásavicí Roxanou, jež mu porodila následníka. ▶

Tento první kontakt s tehdejšími Západem měl na celou oblast velký vliv a jeho výsledkem byl vznik pozoruhodné helénistické epochy, jejímž projevem byl v letech 250 – 125 př. n. l. na teritoriu dnešního Afghánistánu vznik Řecko-baktrijské říše, útvaru, v němž se proluly řecké, středoasijské a indické tradice a pod vládou řeckoazyjské elity vznikla specifická smíšená kultura.

Jsou to hrdí lidé, žijící ve společnosti na jiném stupni rozvoje. Chybu jsme udělali my, že jsme to nerespektovali.

Kulturní i etnický charakter země změnily invaze kočovných kmenů – Hunů, Arabů, Turků, Mongolů a dalších. Přesto až do ničivého mongolského vpádu ve 13. století patřilo území dnešního Afghánistánu do centra tehdejší světové civilizace. Dlouhá staletí byl součástí perského kulturního okruhu a na jeho území vznikaly významné architektonické a literární památky.

Po dobytí Araby a přijetí islámu se Afghánistán stal nástupištem muslimských výbojů na indický subkontinent. Zahájil je kolem roku 1000 našeho letopočtu sultán Mahmúd z afghánského města Ghazní, které se stalo hlavním městem jedné z nejmocnějších říší tehdejšího světa. Na jeho dvoře působili největší osobnosti tehdejší vědy a kultury, jako byl matematik a polyhistor al-Birúní nebo slavný perský básník Firdausí. Turecké vlivy a perská kultura vytvořily specifické prostředí, z něhož vzešly muslimské dynastie, které ovládaly až do britské nadvlády Indie. Všechny měly své kořeny

v dnešním Afghánistánu – za zmínku stojí především nejvýznamnější z nich – Dillíský sultanát a Říše Velikých Mughalů. A byli to nakonec samotní Afghánci pod vedením svého prvního vládce Ahamada Šáha Durrániho, kteří porážkou indických Maráthů, tehdejší hinduistické indické velmoci, otevřeli v roce 1761 cestu k ovládnutí celé Indie Brity.

Afghánistán se v průběhu staletí proměnil z civilizačního centra v periférii, nárazníkové území mezi velmocemi a sdílel osud muslimského světa jako celku, tj. postupný nezadržitelný kulturní a civilizační úpadek. Nájedzy kočovníků zničily vyspělé zemědělství, výměnou obyvatelstva v důsledku válečných tažení vzala za své kulturní tradice, země se propadla mezi zaostalé regiony světa. Zůstal jí pouze strategický význam, a tak se její teritorium stalo předmětem střetů a soupeření velmocí.

Afghánistán se v průběhu staletí proměnil z civilizačního centra v periférii, nárazníkové území mezi velmocemi a sdílel osud muslimského světa jako celku, tj. postupný nezadržitelný kulturní a civilizační úpadek.

Vlastní afghánská státnost nemá dlouhou tradici. Jeho území bylo většinou ovládáno říšemi s centrem v Íránu nebo Indii. Jako zvláštní státní entita vznikl až v polovině 18. století poté, co se rozpadla říše posledního velkého orientálního dobyvatele per-

ského Nádira Šáha. Centrální moc zůstala vždy slabá a spíše formální, nominálně uznávána kmenovými autoritami, upřednostňujícími loajalitu ke konkrétní osobě, spíše než respekt k instituci.

Afghánský debakl vyžaduje pečlivé studium a hluboké poučení se z jeho příčin i důsledků.

To vše Američané ignorovali nebo podceňovali. Autoritu neosobního moderního západního státu založeného na fungování institucí nelze implantovat do afghánského etnický a geograficky nespojitého kmenového prostředí. Afghánská nekonečná válka se tak stala pouze eldorádem vojenských a drogových megakontraktů a semeništem gigantické korupce, které nemohlo nepoznamenat svými přesahy i poměry v USA a jinde na Západě.

Afghánský debakl vyžaduje pečlivé studium a hluboké poučení se z jeho příčin i důsledků. A samotný Afghánistán a jeho osud by měl být pro nás mementem, jak lze během několika generací z civilizované země v důsledku válek a masové migrace poztrácet civilizační tradice a schopnost jejich dalšího rozvoje a nastoupit spirálu ekonomického a společenského regresu. Potvrzuje, jak složitý a bolestný může být pokus o vymanění se z tohoto bludného kruhu. Ani naše vlastní prosperita a civilizační vymoženosti tu nejsou navěky. Nezapomínejme na to.

Politické stanovisko IVK k současné situaci v Afghánistánu si můžete přečíst na www.institutvk.cz

Žalují technologické giganty!

Donald J. Trump

Jestli mohou Facebook, Twitter a YouTube cenzurovat mě, mohou i vás. A věřte mi, že to dělají.

Jednou z nejzávažnějších hrozeb pro naši demokracii je dnes mocná skupina technologických korporací, které se spojily s vládou, aby omezovaly svobodu projevu amerického lidu. Není to „jen“ špatné – je to i protiústavní. Proto žalují technologické giganty. Aby s tím přestali a aby byla svoboda projevu navracena zpět mně, stejně jako každému Američanovi.

Sociální média se stala pro svobodu projevu stejně klíčovými, jako byly pro předešlé generace městská shromáždění, noviny nebo televize. Internet je novým veřejným prostorem. V posledních letech však platformy patřící technologickým gigantům

stále drzeji a nestydatěji diskriminují a cenzurují ideje, informace a osoby na sociálních sítích, vylučují uživatele, odebírají organizacím možnost tyto platformy využívat a agresivním způsobem blokuji volný tok informací, na kterém naše demokracie závisí.

Sociální média se stala pro svobodu projevu stejně klíčovými, jako byly pro předešlé generace městská shromáždění, noviny nebo televize.

Digitální giganti dnes již ze svých sítí neodstraňují jen konkrétní pohružky násilím. Manipulují a ovládají politickou debatu jako takovou. Vezměte si, jaký obsah byl cenzurován v minulém roce. Technologické společnosti zablokovaly vstup na svou platformu uživatelům kvůli publikování důkazů, které ukazovaly, že koronavirus vzešel z čínské laboratoře, což je skutečnost, kterou dnes jako možnou přijímají i korporátní média. Uprostřed probíhající

pandemie technologičtí giganti cenzurovali lékaře, kteří mluvili o potenciálních léčích jako je hydroxychlorochin, o němž studie mezitím ukázaly, že dokáže zmírnit příznaky Covidu-19. V týdnech předcházejících prezidentským volbám tyto platformy zablokovaly účet deníku New York Post – nejstarším americkým novinám – a to kvůli zveřejnění článku kritického vůči rodině Joea Bidena, který ale nerozporoval ani Bidenův volební tým.

Nejvíce zneklidňující však bylo, když v několika následujících týdnech po volbách technologičtí giganti zablokovali účty úřadujícímu prezidentovi. Jestli to můžou udělat mně, můžou to udělat i vám. A věřte mi, že to dělají.

Učitelce Jennifer Hortonové z Michigany Facebook zablokoval účet kvůli sdílení článku, který zpochybňoval prospěšnost nošení roušek pro zdraví malých dětí. Později, když se ztratil její bratr a byl nezvěstný, nemohla použít svůj účet, aby o tom dala vědět. Coloradskou lékařku Kelly Viktorovou odstranili z YouTube poté, co

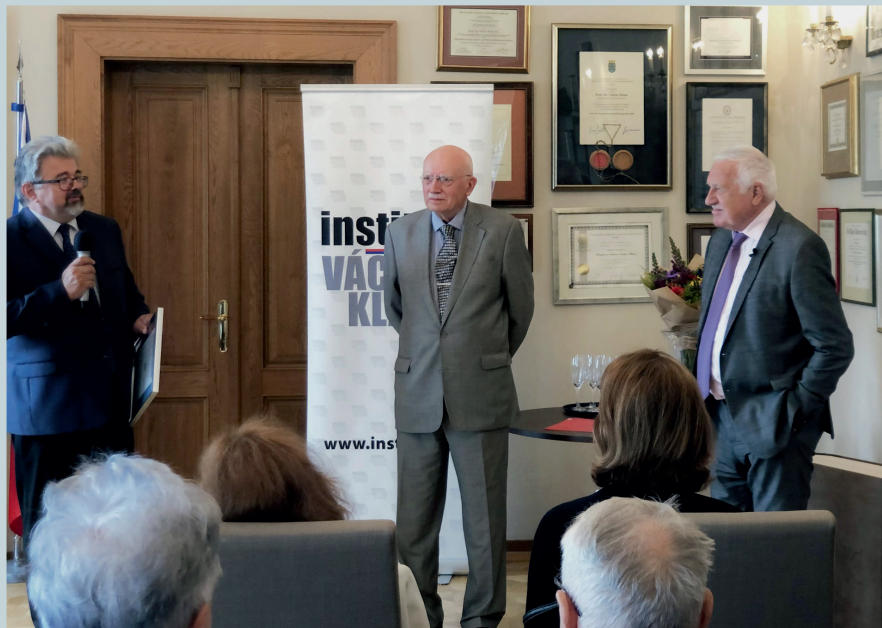
Prof. Karel Dyba laureátem Ceny Institutu Václava Klause

Bývalý prezident Václav Klaus společně s výkonným ředitelem IVK Jiřím Weiglem předal v úterý dne 20. července 2021 za účasti členů dozorců a správní rady IVK, laureátů z minulých let i dalších hostů Cenu Institutu Václava Klause prof. Karlu Dybovi za dlouhodobý přínos k rozvoji ekonomického myšlení a za jeho podíl na transformaci české ekonomiky.

„Ocenění za jeho životní přínos naší současnosti si zaslouží veškeré fáze jeho života,“ řekl výkonný ředitel IVK Jiří Weigl, který připomněl, že Karel Dyba není pouze výjimečným ekonomem, ale rovněž zasloužilým pedagogem, politikem i diplomatem.

Předseda správní rady IVK Václav Klaus prozradil, že „Karel Dyba byl jedním ze skupinky lidí, která se znala a setkávala dávno před listopadem 1989 a která již tehdy diskutovala o trhu a o nezbytnosti opustit centrálně plánovanou ekonomiku“.

Jiří Weigl přítomným hostům zároveň sdělil, že Karel Dyba měl toto ocenění obdržet již v loňském roce, v němž oslavil své významné životní jubileum, avšak ceremoniál nebylo možné v důsledku covidových lockdownů a omezení uspořádat. „Cena, kterou nyní prof. Dybovi předáváme, je vyjádřením malých dávků za jeho dlouhý život strávený ve veřejném prostoru, ale i za to, že stál vždy na straně, kterou my považujeme za správnou, a nebál se to říkat nahlas,“ uzavřel Jiří Weigl. Prof. Karel Dyba ve své replice na předcházející vystoupení m.j. prohlásil, že tento prapor hodlá nést i nadále.

Karel Dyba dostává výroční Cenu Institutu Václava Klause. Zámeček Hanspaulka, 20. července 2021.

Prof. Karel Dyba je znám zejména jako ministr hospodářství České republiky ve vládě Václava Klause z let 1992–1996, ale také jako velvyslanec ČR při OECD z let 2007–2012. Po listopadové revoluci působil rovněž jako ředitel Ekonomického ústavu Československé akademie věd, prezident České ekonomické asociace, nebo jako ministr české vlády v rámci československé federace. Je autorem desítek odborných textů a publikací.

Cena Institutu Václava Klause je každoročně udělována českým i zahraničním

osobnostem, a to zejména za dlouhodobý přínos k rozvoji společenských věd, za prosazování myšlenek svobody, volného trhu, tradičních hodnot a politické demokracie.

V uplynulých letech byla Výroční cena IVK udělena Ing. Stanislavě Janáčkové (2014), prof. Milanu Knížákovi (2015), Dr. Dušanu Třískovi (2016), prof. Václavu Pavlíčkovi (2017), Doc. Miroslavu Ševčíkovi (2018) a Ivanu Steigerovi (2019).

Záznam ceremoniálu udělení Výroční ceny Institutu Václava Klause prof. Karlu Dybovi naleznete na YouTube kanále IVK.

pro svou farnost natočila video, jak se bezpečně účastnit bohoslužeb. Kiyon Michaelová z Floridy a její manžel Bobby přišli o syna při smrtelné nehodě způsobené již dvakrát deportovaným cizincem. Facebook je cenzuroval za to, že napsali příspěvek o ochraně hranic a vymáhání imigračních zákonů.

Čínští propagandisté a iránský diktátor mezitím na těchto platformách bezrestně chrlí výhrůžky a nenávislné lži.

Tento do očí bijící útok na svobodu slova naší zemi nesmírně poškozuje. Ve spojení s *America First Policy Institute* jsem proto podal hromadnou žalobu, abych sektor Big Tech donutil přestat s cenzurováním amerického lidu. Abychom odradili od podobného jednání v budoucnu, žádáme v těchto žalobách o náhradu škody a požadujeme soudní příkaz k obnovení mých účtů.

Tvrdíme, že jsou technologičtí giganti využívání k uvalování protiústavní vládní cenzury. V roce 1996 se Kongres snažil podpořit růst internetového odvětví tak,

že ochranu před odpovědností rozšířil na internetové platformy právě tím, že je označil za platformy, a nikoli za vydavatele. Na rozdíl od vydavatelů tak nejsou společností jako Facebook nebo Twitter právně odpovědné za obsah zveřejněný na svých stránkách. Bez této imunity by sociální sítě nemohly existovat.

Digitální giganti dnes již ze svých sítí neodstraňují jen konkrétní pohrůžky násilím. Manipulují a ovládají politickou debatu jako takovou.

Demokraté v Kongresu této páky zneužívají k tomu, aby donutili zmíněné platformy k cenzurování svých politických oponentů. V posledních letech jsme mohli všichni sledovat, jak Kongres vládí šéfy těchto korporací po svých výborech a požaduje, aby cenzurovali „falešné“ příběhy a „dezinformace“, což jsou nálepky „udělované“ armádou stranických „ověřovatelů faktů“ věrných Demokratické straně. Jak ukazují

případy spolužalujících, paní Hortonové, doktorky Victoryové a rodiny Michaelů, v praxi to nakonec znamená omezování svobody projevu, který se zrovna těm, kdo jsou u moci, znelíbí.

Tento nátlak a koordinace jsou protiústavní. Nejvyšší soud stanovil, že Kongres nemůže využívat soukromé subjekty k dosažení toho, co jemu samotnému ústava činit zakazuje. V důsledku toho byl sektor technologických firem v rozporu se zákonem pasován do role cenzora a prodloužené ruky americké vlády. To by vás, neehledě na vaše politické přesvědčení, mělo znepokojovat. Je to nepřijatelné, nezákonné a neamerické.

Těmito žalobami hodlám vrátit svobodu slova všem Američanům – demokratům, republikánům a nezávislým. Nikdy nepřestanu bojovat za obhajobu ústavních práv a nedotknutelných svobod amerického lidu.

Vyšlo 9. července 2021 ve *Wall Street Journal* pod názvem „Why I’m Suing Big Tech“.

Z anglického originálu přeložil Tomáš Doležal.

O čem budou volby? A budou vůbec o něčem?

Tři otázky Ladislava Jakla před podzimními volbami

Ladislav Jakl

člen správní rady IVK

Na podzim nás čekají volby do Poslanecké sněmovny. O všech nadcházejících volbách se vždy mluví jako o přelomových. A všechny do jisté míry v něčem přelomovými jsou. Ale zároveň jsou každé z nich jen jedním z milníků dlouhé cesty, po které se ubírá společnost. A je nutno říci, že daleko více, než (jakýkoli) výsledek voleb „zamává“ se společností, je naopak výsledek voleb sám určen autonomním stavem společnosti. Volby tedy nejsou hybatelem společnosti, ale spíše naopak jen jedním z projevů, jedním z důsledků pohybu společnosti, který má svou vlastní, na volbách nezávislou dynamiku.

Volby nejsou hybatelem společnosti, ale spíše naopak jen jedním z projevů, jedním z důsledků pohybu společnosti.

Lze si položit tři otázky. Zaprvé: co je otevřeně deklarovaným tématem těchto voleb. O co se v nich hraje, pokud vycházíme z předvolební rétoriky, z volebních programů, z explicitních politických střetů. Zadruhé, o čem v nich jde implicitně, nepřiznaně, skrytě a potichu. K čemu by vedl různý výsledek voleb, jaké politické kroky by v tom či onom povolebním uspořádání mohly následovat, jaké změny či korekce politického kursu by mohly nastat. Ve vzduchu ale visí ještě otázka třetí: o čem nadcházející volby určitě nebudou, nebo přesněji řečeno v jakém smyslu bude jejich dopad nepodstatný.

Nejzajímavěji se kupodivu jeví otázka třetí, protože ta negativně vymezuje prostor, na kterém se bude volební a povolební politická soutěž hrát. Zároveň tato otázka obnažuje, jak plytká a umělá jsou všechna ta zástupná a stínová všude vytrubovaná témata, která pouze mají zakrýt fakt, že téměř všechny strany a kandidující formace chtějí vlastně totéž a rozdíl mezi nimi jsou v těch nejbazálnějších věcech zanedbatelné. Proto se v předvolební polemice tolik akcentují zdánlivě zásadní rozpory v nepodstatných technikálních či v personálních, aby se vytvořil dojem, že po vítězství jednoho se naše republika bude ubírat jedním směrem, zatímco po vítězství druhého se bude ubírat směrem úplně opačným. Kdepak. V obou případech nás čeká vývoj stejný. Protože na otázku „o čem tyto volby nebudou“ je nutno odpovědět, že bohužel nebudou

o žádném ze všech důležitých politických témat, o která by ve volbách mělo jít.

Na otázku „o čem tyto volby nebudou“ je nutno odpovědět, že bohužel nebudou o žádném ze všech důležitých politických témat, o která by ve volbách mělo jít.

Především v těchto volbách nepůjde o žádný střet Východu se Západem. Takový střet u nás neexistuje, není žádná politická síla, která požaduje nějaký náš civilizační posun do Indie, Tibetu, Japonska nebo Kazachstánu. Jen jsou některé subjekty takto cejchovány zvenčí, svými soupeři, než že by se k něčemu takovému samy hlásily a něco takového požadovaly. Tato nálepka se používá nejen k ostrakizaci soupeřů, ale také coby náhražkové téma v momentě nouze o skutečné politické obsahy. Kulturně, civilizačně, geograficky i politicky jsme samozřejmě součástí Západu už po tisíc let, ať už můžeme termín Západ v různých dobách definovat různě. Nic a nikdo nás (naštěstí) nemůže připravit o civilizační bohatství, na kterém je celá naše společenská struktura vybudována. A nic a nikdo (bohužel) nás nemůže dostatečně uchránit od existenciálních otrěsů, kterými nyní Západ prochází a v příštích desetiletích procházet bude. Nejsou to cizí problémy, dilemata, otrěsy, devalvace, eroze, krize. Jsou to i naše problémy, dilemata, otrěsy, devalvace, eroze, krize.

Vše, s čím se v rámci sebeustrukce Západ potýká, má i naše zcela původní, domácí zdroje.

Někoho může v tomto smyslu napadnout, že projevy aktuálního „přeformátování“ západní civilizace se všemi zničujícími dopady na společnost, rodinu, vlastnictví a staré ctnosti jsou k nám vnášeny pouze ze zahraničí a vlastně by stačilo je sem nepouštět. Ono by to bylo nereálné, i kdyby východisko této teze bylo pravdivé. Hermeticky uzavřít svobodnou zemi nelze. Jenže východisko té teze navíc pravdivé není, lépe řečeno: neobsahuje zdaleka pravdu celou a pravda necelá je užitečná asi jako vědro bez dna.

Všichni známe jistě oprávněný postřeh, že postup militantního extremistického progresivismu, který lze pozorovat na Západě od 60. let, k nám za socialismu úplně naplno nedolehl, protože jsme žili v jakémisi skleníku, v nenormálních podmínkách izolace. Mnozí z nás si malovali individualistický Západ někdy z roku 1958, jenže ten už

dávno neexistoval. A když byl komunistický skleník zbourán, vtrhl sem Západ nikoli vzor 58, ale kolektivistický Západ devadesátých let. Jenže žít ve skleníku trvale nelze, je to stav nenormální, mrzačící, degenerující. Musíme žít v počasí, jaké je. A to také žijeme. A protože naše původní civilizační „západní“ základy nemohlo rozbít ani několik desítek let komunismu (který je ostatně také plodem Západu), proděláváme stejné bolesti a nemoci jako ostatní Západ. Ne pouze kvůli importu (to také, pochopitelně), ale protože máme podobnou civilizační živnou půdu, na které se daří podobné květeně, jakou obrůstá celý Západ. Vše, s čím se v rámci sebeustrukce Západ potýká, má i naše zcela původní, domácí zdroje. Tím hůř.

Plamenně se strany tepají za naprosté malichernosti, nevybočující z celkového katastrofálního restriktivního postoje státu k epidemii.

Progresivismus ale kupodivu není hlavním, ba ani vedlejším tématem podzimních voleb. Přitom společností hýbe zdaleka nejvíce, mění ji mnohem podstatněji než třeba aktuální výše státního dluhu. Progresivisté totiž dobře vědí, že svou agendu nemohou protlačovat otevřeně v rámci soutěže idejí. Ve společnosti stojící (pořád ještě) na stáletých osvědčených tradicích by s ní pohoreli. Proto nemají zájem tuto svou agendu explikovat. Volí raději salámovou metodu, metodu vařené žaby, prostě postupují neustále krůček za krůčkem, prosakují institucemi, školstvím, kulturou. Boj za normální svět se sice v programech některých menších stran objevuje, ale nastolit ho coby ústřední motiv doby se nepodařilo a už asi nepodaří. Bohužel.

Nejvíce společností v posledních dvou letech zahýbala vládní opatření proti šíření viru způsobujícího nemoc Covid-19. Přes drtivé dopady těchto opatření na svobodu lidí, na prosperitu hospodářství, na veřejné finance ba i na mezilidské klima nejsou nadcházející volby zápasem zcela odlišných přístupů státu k epidemii, jak by možná někdo logicky očekával. Zásadně odmítavý postoj vůči restrikcím si (snad s výjimkou SPD a Svobodných) nikdo nedovolí, a tak se za hlavní střet vydávají náhradní dílčí technická témata ve stylu, jestli je lepší očkovat v pátek a testovat v pondělí, nebo obráceně. Plamenně se strany tepají za naprosté malichernosti, nevybočující z celkového katastrofálního restriktivního postoje státu k epidemii. ▶

Když už jsme se dotkli veřejných financí: ani ty nejsou ústředním tématem předvolebního politického diskursu. Ne každý je takový fiskálně expanzivní extremist, jakým je ministryně Maláčová, ale navrhnout citelné řezy do výdajů státu a do rozsahu státní agendy se bojí vesměs všichni. Takže střet je jen o různé varianty „mírného pokroku v mezích zákona“.

Boj za normální svět se sice v programech některých menších stran objevuje, ale nastolit ho coby ústřední motiv doby se nepodařilo a už asi nepodaří.

Zrůdné přitvrzování extremistické ekoadgendy nechává naši politickou scénu také v klidu. Bez povšimnutí pomalu realizuje-

me reálnou transformaci tržní ekonomiky na ekonomiku coby nástroj boje s podnebí. Green Deal a Great Reset nemusí nikdo dávat do volebních či vládních programů, stejně poslušně přejímáme jeho největší nesmysly, protože nechceme být zlobivými žáky v bruselské škole.

Střet je jen o různé varianty „mírného pokroku v mezích zákona“.

A když už jsme u Bruselu, ani ohromné téma budoucnosti evropské integrace není motivem těchto voleb. Opatrnými kritiky eurocentralismu jsou jen malé okrajové strany, zatímco jednotlivé součásti hlavního politického proudu se předhánějí, kdo bude ochotnějším vykonavačem pokynů bruselské vrchnosti. Z mnoha možností směřování evropské integrace je ta vedou-

cí k co nejužší unifikaci považována za jedinou možnou, za samozřejmost, stojící mimo politickou debatu.

Tak o čem ty volby tedy vlastně budou? Jen o tom, kdo z kariéristů skončí po volbách v kravatě a kdo v tepláčkách? A není to málo? Je, ale je to realita dnešních dnů. České společnosti jsou nadcházející volby v zásadě ukradené. Vše je stejně rozhodnuto a dávno běží. Nejsilnější motivací pro většinu voličů k tomu, aby zvedli zadek a šli navštívit volební místnost, tak zůstává jen to, že nesnášejí nějakého politika. Nebo se jim líbí účes jiného.

Budou tedy ještě někdy nějaké příští volby vůbec o něčem? Začnou lidem přece jen chybět skutečná politická témata? Pokud si to někdo myslí, pokud si to někdo přeje, měl by začít být hodně slyšet.

Neviditelný pes, 3. července 2021

ROZHOVOR

Žádná strana nezvedá vážná témata

Václav Klaus

O čem budou tyto volby? Budou zase „osudové“, jak se říká pokaždé, nebo se letos na podzim něco opravdu změní?

Já se zdráhám říci, že tyto volby budou zlomem. Naopak mám strach, že tyto volby nebudou zlomem. Bojím se, že budou únikem od vážných témat k nevážným.

A to?

Žádná strana nebude mít odvahu zvednou vážná témata, jako je sebedestrukce Západu, covidismus, klimatismus, genderismus a všechny tyto věci. Kolem těchto velkých témat se bude chodit po špičkách, strany se budou bát, aby náhodou neztratily nějakého voliče, a bude se mluvit o zástupných tématech, takže volby nic nepřinesou. Tím nemyslím, že nemohu změnit jméno člověka, který bude sedět ve Strakově akademii. Může to být lepší, může to být horší, já osobně se děším, kdyby významně větší vliv získali Piráti, kteří by nás vrátili o třicet let zpátky. Babiš–Antibabiš, Zeman–Antizeman, to nejsou skutečná politická témata. Stejně tak je nesmysl umělé téma, zda patříme na Západ, či na Východ, protože jsme na Západě, vždycky jsme na něm byli a jsme jeho plnou součástí.

Tomu nerozumíme. Bojíte se pirátů, a zároveň říkáte: Volby „o ničem nebudou“. Přitom právě piráti jsou u nás nositeli onoho progresivismu a „woke“, tedy „probuzeného“ či „uvědomělého“ pří-

stupu k životu, jenž dle konzervativců zcela destruuje západní civilizaci.

Toto beru jako danost, která se těmito volbami nijak zásadně nezmění. Tady dochází k nějaké změně, ale žádný z politiků není připraven se s tím utkat a vzepřít se tomu. Proto necítím zlom, bude to pokračování dnešních tendencí. Ano, ministrem životního prostředí může být ještě větší šílenec, než je dneska, a Maláčová se může třeba stát ministryní financí. Asi znáte moje sloveso „promaláčovat“ – a to by v takovém případě bylo pochopitelně ještě snazší.

Ale když ostatní partaje začaly na Piráty útočit, tak ti popřeli svá nejradikálnější stanoviska a snaží se důsledně budit dojem, že všichni jsme součástí jednoho pelotonu...

Ano, souhlasím. Myslím, že žijeme v mimořádně konformní společnosti, jaká tady nebyla desetiletí nebo ještě více. Jakákoli odlišnost od hlavního názorového proudu je okamžitě kritizována a penalizována a zejména politici se již vůbec neodvážejí vystoupit z řady. Největší výhodu pak mají ti, kteří nemají žádné názory – jako třeba pan Babiš. To neříkám jako útok na jeho osobu, ale prostě konstatování – on nemá klasicky vybudované politické názory, a tím pádem nemá problém své výroky měnit a odvolávat. Spousta lidí vidí naději v tom, že bude svržen Babiš. Ale já nevidím žádnou naději v tom, kdyby byla zvolena paní Pekarová, říkám schválně pirátka Pekarová. Pan Babiš aspoň nějakou dovednost něco řídit v životě prokázal.

Není zatím obecnější otázka, že programy politických stran se takřka neliší? Není to tak, že velké společenské konflikty spojené s industrializací a urbani-

zaci, na nichž současné politické strany vyrostly, jsou „vyřešené“ nebo utlumené, a proto strany nikoho nelákají, místo statisíce členů jich mají stovky či jednotky tisíc? A naše demokracie, která je na systému soutěže politických stran založená, je tím pádem v jistém rozvalu?

Ano, totální rozpad systému politických stran je podstatou současné krize. Strany jsou nevyhraněné, nedefinované, a protože jsou nedefinované, tak vlastně ani nemohou mít politický program. V tomto si myslím rozumíme. Onen velký sociální konflikt se někam posunul a ztratil palčivost, ale máme x nových, neméně závažných společenských témat, která jsem zmínil na začátku, ale strany se je bojí zvednout. A přitom to jsou témata vysoce ideová a vysoce politická. Proto budou volby o ničem, i když se změní předseda vlády. Ačkoli tu témata jsou, nikdo se je neodvážejí zvednout.

Ale proč je nikdo nezvedne? Vězení za názor nikomu nehrozí...

Myslím, že vězení začíná hrozit, nejen v Americe. Ale to není podstatou odpovědi. Abyste mohl zvednout nějaká témata, musíte mít odvahu, nějaké vůdčí schopnosti, musíte kolem sebe shromáždit lidi a musíte mít samozřejmě kompletní program, nejen tu základní myšlenku. A to tady chybí. Politici už skoro třicet let akceptovali zcela mylnou myšlenku, že už neexistuje levice a pravice. Proto jsme v takovém marasmu, kde je spousta stran, ale nijak zásadně se neliší. Chybí nám tu nějaký Orbán.

Máme čím dál slabší politické strany, které už dávno neschůzují v každé vesnické hospodě. Vy sám jste se kdysi smál, že nemáte skoro žádnou moc, jen máte jistý vliv. Střih: Andrej Babiš, byz-

nysový žralok s fantastickým mocenským apetitem, přesto nedokázal za osm let coby ministr financí a premiér vyměnit ani šéfa ČEZ, ani šéfa VZP. Kdo tady tedy vládne? Máme tu dobrou rovnováhu moci, nebo rozpad jakéhokoli politického řízení?

Správně jste citovali mé výroky, že jsem nikdy neměl pocit moci, ale spíše vlivu. To, že jsem často převálcoval názorově některé členy vlády, bylo spíše tím, že mnozí žádné názory neměli. Ale naší hlavní potí-

ží je bezmoc. Tady vidím kořeny už u Václava Havla a jeho naprosto nesmyslného hesla „Moc bezmocných“, které postupně prorostlo až k tomu, že tady vlastně nikdo nemá žádnou moc. Což vlastně popírá jakoukoli přirozenou hierarchizaci společnosti. Já jako premiér, předseda parlamentu ani prezident jsem vůbec neměl šanci a odvahu si zavolat šéfa BIS! Nevím, zda vzpomínáte na mé zoufalé problémy zaplnit Ústavní soud. Václav Havel je deset let předtím jmenoval všechny najednou,

já musel doplnit deset soudců – a Senát mi jednoho za druhým blokoval. Nakonec jsem musel jmenovat s prominutím podřadné kandidáty, jen aby někdo prošel. Abych to shrnul: tento pokus naší modernosti zrušit jakoukoli hierarchičnost, pokus, jenž se skrývá i v heslu Moc bezmocných, nás zavádí do zhouby.

Redakční výběr z rozhovoru Václava Klause pro Lidové noviny (20. července 2021), který vedli Martin Zvěřina a Petr Kamberský. Celý rozhovor naleznete na www.institutvk.cz.

Ona jako on?

na naší mateřštině právě to, co němčina, angličtina ani francouzština není s to rozlišit. Max Brod, neocenitelný propagátor moderní české kultury, zdůrazňoval speci-

Vystupovat s touto vykastovanou formou jména v českém prostředí znamená vysokou míru jazykového odcizení.

fickou vlastnost češtiny, nejzápadnějšího a nejsložitějšího slovanského jazyka, totiž zdůrazňování rozdílů mezi mužským a ženským rodem. Tam, kde je tvar německého slovesa neutrální (*war, ging*) a rodový význam mu dodává teprve mužský nebo německý člen (*er/sie war, ging*), české *byl–byla, šel–šla* již obsahuje informaci o tom, zda jde o muže nebo ženu. Totéž prozrazují přídavná jména; koncovka *ová* u ženských jmen je nedílnou součástí jazykového systému a nikdo ji nemůže s odvoláním na osobní rozhodnutí měnit. Bezpochyby to souvisí s návrhem zákona (v Německu jej prosazují zelení, u nás nejspíš piráti) o tom, že 14letí mohou bez svolení rodičů i bez lékařského vyšetření změnit své pohlaví. V jazyce – a bezpochyby i v biologii – každé porušení základní normy není ničím jiným než násilím proti přirozenému stavu věcí. Ten vznikl v průběhu tisíciletí, nevznikl náhodou, ani svévolným rozhodnutím nějaké mocenské instance.

Žena, která snese být *Eva Kopecký, Mary Nemeč, Julie Dlouhá*, žena, která nepocítí aspoň trochu studu, když se o ní mluví jako o slečně *Sedláčková*, která potkala přítelkyni *Pokornou*, vypadává z okruhu českých i zahraničních uživatelů českého jazyka a přihlašuje se k obci uživatelů angličtiny nebo jiného anglosaského nebo románského národa. Vystupovat s touto vykastovanou formou jména v českém prostředí znamená vysokou míru jazykového odcizení, které všechny Čechy a znalce češtiny zaráží a odpuzuje. Max Brod a Pavel Eisner viděli v zdůrazňování rodu

Není to důsledek až podlízavé snahy ve všem všudy se přizpůsobit severoatlantické civilizaci a nevynechat jedinou možnost, abychom již zcela splynuli se světem velkého Západního Bratra? Nejde o nic méně než o důsledek soustavného třicetiletého napadání národního vědomí.

v češtině víc než jen pouhou formu, měli za to, že je to zvláštní citový příznak, který označili jako erotismus. Projevuje se to i v tvorbě podstatných a přídavných jmen: čeština dokáže z jednoho základu (učení: lexikálního morfému) vytvořit

Mojmír Grygar
jazykovědec
a literární kritik

Za okupace, kdy českému národu hrozila záhuba, německé úřady, úměrně s porážkami na východní i západní frontě, zesilovaly tlak proti zbytkům jazykové autonomie. Na gymnáziích se v roce 1944 zaváděly tzv. *Wiederholungsstunden*, opakovací hodiny, v nichž musela probíhat výuka v němčině i v předmětech, jako dějepis, fyzika nebo zeměpis. Také vysvědčení bylo dvojjazyčné a stejný zákon postihl i všechny plakáty na česká divadelní představení, filmy, koncerty nebo sportovní akce. Přitom okupační úřady nepřišly na to, aby zrušily ženskou koncovku vlastních jmen jako nepřipustnou koncesi méněcenného slovanského jazyka. Spokojily se tím, že české herečky a zpěvačky vystupující v německých filmech nebo scénách se české přípony musely vzdát; tak vznikla Anny Ondra, Ada Goll, Lil Adina (Mandlová) nebo prosazovaná Lida Baarova, která dopadla lépe, protože se musela vzdát pouze dvou čárek. Němečtí spoluobčané, kteří nepropadli rasistickým predsudkům a kterým znalost češtiny umožnila lépe se vcítit do pocitů a myslí národa zbaveného historických i přirozených práv, oceňovali

NOVINKA

**VOLBY
BUDOU
O NĚČEM? '21**

INSTITUT VÁCLAVA KLAUSE

VÁCLAV KLAUS
JÍŘÍ WEIGL
LADISLAV JAKL
IVO STREJČEK
FILIP ŠEBESTA

Volby 2021 – Budou o něčem? Institut Václava Klause 2021.

Říjnové volby – tak jak jsou připravovány – žádnou radikální změnu k lepšímu přinést nemohou. Nanejvýš si můžeme přát, že se v nich podaří zabránit příchodu extrémní levice v čele s Piráty k moci. Jejich výsledek by však mohl probudit ty váhající. Mohly by být počátkem změny, zárodkem obratu, posledním výstražným zvoněním. K tomu, aby to tak bylo, chce přispět tento sborník, který v textech autorů IVK z různých úhlů popisuje a analyzuje smutnou předvolební situaci a její širší souvislosti.

Do knihy svými texty přispěli **Václav Klaus, Jiří Weigl, Ladislav Jakl, Ivo Strejček a Filip Šebesta.**

80 stran, 150 Kč

objednávky na: www.institutvk.cz

celý vějíř slov různého významového, citového, příležitostného zabarvení. (Mimo chodem: našli byste německý nebo anglický výraz pro obyčejné české slovo panenka?)

V dnešní době, kdy se ženy snad ve všech oblastech soukromého i společenského života dovolávají ženských práv a kdy bojují,

někdy až naivně a fanaticky, proti nadvládě mužského rodu v jazyce, je snaha některých českých žen o zrušení tradiční ženské koncovky nepochopitelná a absurdní. Na druhé straně je třeba si položit otázku, jaké společenské posuny, trendy a tlaky vyvolaly tuto podivnou kauzu, a proč jí naši zákonodárci podlehl. Není to důsledek až

podlízavé snahy ve všem všudy se přizpůsobit severoatlantické civilizaci a nevynachat jedinou možnost, abychom již zcela splynuli se světem velkého Západního Bratra? Nejde o nic méně než o důsledek soustavného třicetiletého napadání národního vědomí.

15. června 2021

Nešťastný způsob tohoto léta

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Tragické záplavy v Německu, stejně jako nedávné tornádo na jižní Moravě vyvolaly stereotypní reakci politiků i mnohých komentátorů – je to další příklad klimatické změny a potvrzení toho, že musíme ještě zesílit úsilí o co nejrychlejší omezení emisí a dosažení uhlíkové neutrality za každou cenu. Podobná slova použil například premiér Severního Porýní-Vestfálska a očekávaný nástupce kancléřky Merkelové Armin Laschet tvář v tvář povodňové zkázy, nebo tento týden evropský komisař Frans Timmermans na návštěvě v Praze.

Zneužívání aktuální přírodní katastrofy k ohlupování a manipulování lidí je děsivé. Žádné rychlé korekce měnicího se klimatu dělat nelze. Ani kdybychom všichni na místě spáchali hromadnou sebevraždu a přestali zamořovat svět zplodinami své existence, nemůžeme doufat ve změny globálního klimatu, které by byly v dohledném horizontu pozorovatelné. Bouře, tornáda a záplavy jsou projevy momentálního počasí, klima je fenomén dlouhodobý, mění se v řádu staletí a tisíciletí a žádné dnešní kroky současné generace klimaticky pocítit nemohou. Záplavy a tornáda z našeho světa proto nezmizí, i kdybychom s stavěli na hlavu.

Zneužívání aktuální přírodní katastrofy k ohlupování a manipulování lidí je děsivé.

Voluntaristická představa, že lze klimatem libovolně manipulovat, je stejně realistická asi jako představa, že můžeme něco podstatného učinit se zítřejším počasím. Lživá argumentace má za cíl pouze přimět širokou veřejnost, aby akceptovala omezení a zásahy státu do svého způsobu života, které by bez intenzivního pocitu strachu a viny nikdy nepřijala. Nejde o klima, jde o politiku a politiky.

Politici však nejsou jedinými viníky. Dnešní doba rovněž přináší denně smutná svědectví o selhání lidí, označujících se za vědce

a honosících se akademickými tituly v oblasti přírodních i společenských věd. Vnučují nám falešnou představu, že svět kolem nás a živá příroda v něm mají jakýsi předem daný ideální a optimální stav, který je možné a dokonce nezbytné chránit a udržet, či se k němu za každou cenu vracet. Je nepochopitelné, jak takováto zjevně nesmyslná a nevědecká představa opanovala veřejné mínění a je prosazována jako vědecký přístup, který je základem dnešní zelené politiky a ochrany přírody vůbec.

Lživá argumentace má za cíl pouze přimět širokou veřejnost, aby akceptovala omezení a zásahy státu do svého způsobu života, které by bez intenzivního pocitu strachu a viny nikdy nepřijala.

Ve skutečnosti jsou svět a příroda v procesu permanentního pohybu a neustálé změny, již se vše neustále přizpůsobuje. Nic pevného v přírodě kolem nás neexistuje, všechny organismy neustále hledají příležitosti ke své rozšířené reprodukci a neustále se přizpůsobují měnícím se podmínkám. Živočišné a rostlinné druhy se neustále proměňují, mutují, některé zanikají, jiné se vytvářejí. Člověk je součástí tohoto procesu a jeho vývoj podléhá stejným zákonitostem.

Představa, že je možné tento věčný měnicí se koloběh někde zastavit a na globální úrovni jej lidskými opatřeními udržovat na předem dané úrovni, je naprosto ab-

surdní a nesmyslná. Klima se mění permanentně a síly, které tyto změny působí, jsou skutečně planetární povahy. Představa, že je přetlačí lidské vegetariánství, zřeknutí se masa, či ježdění elektromobily a další zelené kejkle, je nesmyslná hloupost na úrovni šamanistických představ dávných staletí, kterou žádný seriózní vědec nemůže myslet vážně. Přesto mají být vyplývány stovky miliard na chiméru, jejíž efekt není možné nikdy verifikovat.

Nechceme slyšet, že na stejných místech, na nichž žijeme, byla kdysi v různých geologických obdobích tropická moře, ledovce, tundra, step a prales atd. Neznáme příčiny, proč došlo k tak zásadním proměnám tehdejšího světa, ale jsme ochotni tak jako lidé ve středověku bigotně věřit, že za dnešními problémy světa stojí lidské hříchy v podobě spalování fosilních paliv, a domníváme se, že je lze odčinit moderním flagellantstvím a prodejem odpustků, jimž říkáme emisní povolenky. Blábolíme o původních a nepůvodních druzích v zemi, jejíž krajina, fauna i flóra jsou zcela nepůvodním výsledkem lidské činnosti a s autentickým prehistorickým obdobím nemají prakticky nic společného.

Současná zelená politika, jak je praktikována a vynucována v dnešním západním světě, představuje antihumaní protidemokratický regres, iracionální reakci moderní společnosti na nejistoty lidské existence a cynické zneužití vědy nepřáteli lidské svobody. Letošní deštivé léto to znovu potvrdilo.

20. července 2021

Předplatné IVK

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Předplatné IVK zahrnuje pravidelný newsletter, newslettery plus, sborníky a ostatní publikace, pozvánky na semináře.

Základní cena předplatného je 660 Kč.
Studentské předplatné 330 Kč.

predplatne@institutvk.cz